

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (tretia komora)

zo 4. júla 2017*

„Siedmy rámcový program v oblasti výskumu, technologického vývoja a demonštračných aktivít (2007 – 2013) — Dohody o grante pre projekty PlayMancer, Mobiserv a PowerUp — Článok 299 ZFEÚ — Rozhodnutie, ktoré predstavuje exekučný titul — Žaloba o neplatnosť — Napadnuteľný akt — Prípustnosť — Proporcionalita — Povinnosť náležitej starostlivosti — Povinnosť odôvodnenia“

Vo veci T-234/15,

Systema Teknolotzis AE – Efarmogon Ilektronikis kai Pliroforikis, so sídlom v Aténach (Grécko),
zastúpení: v E. Georgilas, advokát,

žalobkyňa

proti

Európskej komisii, v zastúpení: J. Estrada de Solà a L. Di Paolo, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci E. Politis, advokát,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh podaný na základe článku 263 ZFEÚ na zrušenie rozhodnutia Komisie C(2015) 1677 final z 10. marca 2015, ktoré predstavuje exekučný titul na vymoženie dlžnej sumy od žalobkyne vo výške 716 334,05 eura spolu s úrokmi,

VŠEOBECNÝ SÚD (tretia komora),

v zložení: predseda komory S. Frimodt Nielsen, sudcovia V. Kreuzschatz (spravodajca) a N. Póltorak,

tajomník: E. Coulon,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: gréčtina.

Rozsudok¹

[omissis]

Právny stav

[omissis]

O prípustnosti

Úvod

[omissis]

- 80 Skôr než sa preskúma námietka neprípustnosti Komisie, treba pripomenúť, že podľa článku 299 ZFEÚ akty Komisie, ktoré ukladajú peňažný záväzok osobám iným, než sú štáty, sú vykonateľné. Výkon rozhodnutia sa riadi predpismi občianskeho práva procesného štátu, na ktorého výsostnom území sa vykonáva. Doložku vykonateľnosti pripojí k rozhodnutiu len formálnym overením pravosti titulu vnútroštátny orgán, ktorého tým poverí vláda príslušného členského štátu a vyzrozumie o tom Komisiu a Súdny dvor Európskej únie. Ak sú na žiadosť oprávnenej strany splnené tieto formálne náležitosti, strana môže o výkon rozhodnutia v súlade s vnútroštátnym právom požiadať priamo príslušný orgán. Výkon rozhodnutia možno zastaviť len rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie. Sťažnosti na protiprávny spôsob výkonu rozhodnutia však podliehajú právomoci vnútroštátnych súdov príslušnej krajiny.
- 81 Okrem toho článok 79 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ, Euratom) č. 966/2012 z 25. októbra 2012 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Únie, a zrušení nariadenia Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 (Ú. v. EÚ L 298, 2012, s. 1, ďalej len „finančné nariadenie“), stanovuje, že inštitúcia môže formálne stanoviť pohľadávku voči iným osobám, ako sú členské štáty, prostredníctvom rozhodnutia, ktoré je vykonateľné v zmysle článku 299 ZFEÚ.

O potvrdzujúcej povahe napadnutého rozhodnutia

- 82 Komisia v podstate tvrdí, že napadnuté rozhodnutie len potvrdzuje skoršie rozhodnutia, ktorými sa zamietá úprava lehoty pri splácaní dlhu, o ktorú požiadala žalobkyňa.
- 83 V prvom rade možno pripomenúť, že žalobou o neplatnosť možno napadnúť všetky akty prijaté inštitúciami Únie, ktoré majú právne účinky, a to bez ohľadu na to, akú majú povahu alebo formu (pozri rozsudok zo 6. apríla 2000, Španielsko/Komisia, C-443/97, EU:C:2000:190, bod 27 a citovanú judikatúru), teda také akty, pri ktorých nedochádza k zmene právnej situácie, ktorá existovala pred ich prijatím (pozri v tomto zmysle rozsudok z 29. júna 1995, Španielsko/Komisia, C-135/93, EU:C:1995:201, bod 21).
- 84 Akt, ktorým sa len potvrdzuje pôvodné rozhodnutie, nemení situáciu dotknutej osoby, a preto nepredstavuje rozhodnutie, ktoré možno napadnúť žalobou (pozri v tomto zmysle rozsudky z 25. mája 1993, Foyer culturel du Sart-Tilman/Komisia, C-199/91, EU:C:1993:205, bod 23; z 9. decembra 2004, Komisia/Greencore, C-123/03 P, EU:C:2004:783, bod 39, a uznesenie z 27. novembra 2015, Taliansko/Komisia, T-809/14, neuvyverejnené, EU:T:2015:970, bod 29). Podľa ustálenej judikatúry je žaloba proti aktu, ktorým sa iba potvrdzuje iné konečné rozhodnutie, neprípustná. Akt sa považuje za

1 — Uvádzajú sa iba tie body rozsudku, ktorých uverejnenie považuje Všeobecný súd za užitočné.

akt, ktorým sa len potvrdzuje skoršie rozhodnutie, ak v porovnaní so skorším rozhodnutím neobsahuje nijakú novú skutočnosť a jeho vydaniu nepredchádzalo opätovné posúdenie postavenia adresáta tohto rozhodnutia (rozsudky zo 7. februára 2001, *Inpesca/Komisia*, T-186/98, EU:T:2001:42, bod 44; z 22. mája 2012, *Sviluppo Globale/Komisia*, T-6/10, neuvěřený, EU:T:2012:245, bod 22, a z 2. júna 2016, *Moreda-Riviere Trefilerías a i./Komisia*, T-426/10 až T-429/10 a T-438/12 až T-441/12, EU:T:2016:335, bod 545). Či teda akt má alebo nemá potvrdzujúcu povahu, nemožno posudzovať iba na základe jeho obsahu vo vzťahu k povahe skoršieho rozhodnutia, ktoré tento akt potvrdzuje. Rovnako treba totiž posúdiť povahu napadnutého aktu vo vzťahu k povahe návrhu, na ktorý je tento akt odpoveďou (pozri rozsudok zo 7. februára 2001, *Inpesca/Komisia*, T-186/98, EU:T:2001:42, bod 45 a citovanú judikatúru).

- 85 Všeobecná štruktúra a účel judikatúry týkajúcej sa čisto potvrdzujúcich aktov majú zaručiť dodržiavanie lehôt na podanie žaloby, ako aj právnu silu rozhodnutej veci (pozri v tomto zmysle rozsudky z 18. decembra 2007, *Weißenfels/Parlament*, C-135/06 P, EU:C:2007:812, bod 54 a citovanú judikatúru, a z 19. februára 2009, *Gorostiaga Atxalandabaso/Parlament*, C-308/07 P, EU:C:2009:103, bod 58 a citovanú judikatúru), a tým ochraňovať zásadu právnej istoty (pozri v tomto zmysle rozsudky z 18. januára 2007, *PKK a KNK/Rada*, C-229/05 P, EU:C:2007:32, bod 101; z 18. októbra 2007, *Komisia/Parlament a Rada*, C-299/05, EU:C:2007:608, bod 29, a uznesenie z 29. júna 2009, *Cofra/Komisia*, C-295/08 P, neuvěřený, EU:C:2009:407, body 53 a 54). Bolo teda rozhodnuté, že účelom judikatúry, podľa ktorej žaloba o neplatnosť podaná proti rozhodnutiu, ktoré iba potvrdzuje skoršie rozhodnutie, ktoré nebolo napadnuté v lehote, je neprípustná, je zamedziť tomu, aby žalobca nemohol nepriamo spochybniť zákonnosť rozhodnutia, ktoré včas nenapadol, a to sa preto stalo konečným (rozsudok zo 4. marca 2015, *Spojené kráľovstvo/ECB*, T-496/11, EU:T:2015:133, bod 59).
- 86 Okrem toho možno pripomenúť, že právomoc vykladať a uplatňovať ustanovenia Zmluvy priznaná súdom Únie pri rozhodovaní o žalobe o neplatnosť podanej na základe článku 263 ZFEÚ sa neuplatní v prípade, ak je právne postavenie žalobkyne upravené v rámci zmluvných vzťahov, ktorých právny režim sa riadi vnútroštátnym právom, ktorý si určili zmluvné strany (rozsudok z 9. septembra 2015, *Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirurgiko Kentro/Komisia*, C-506/13 P, EU:C:2015:562, bod 18).
- 87 Ak by sa totiž súd Európskej únie sám považoval za príslušný rozhodovať vo veci neplatnosti aktov patriacich do čisto zmluvného rámca, riskoval by nielen to, že by bol článok 272 ZFEÚ zbavený svojho zmyslu, ktorý umožňuje zveriť súdnu právomoc Únie na základe arbitrážnej doložky, ale v prípade, že by zmluva neobsahovala takúto doložku, aj to, že by rozšíril svoju súdnu právomoc nad rámec stanovený článkom 274 ZFEÚ, ktorý zveruje všeobecnú právomoc rozhodovať o sporoch, v ktorých je stranou Únia, vnútroštátnym súdom (pozri rozsudok z 9. septembra 2015, *Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirurgiko Kentro/Komisia*, C-506/13 P, EU:C:2015:562, bod 19 a citovanú judikatúru).
- 88 Z toho vyplýva, že v prípade existencie zmluvy, ktorá zaväzuje žalobcu voči jednej z inštitúcií, možno na súdy Únie podať žalobu na základe článku 263 ZFEÚ len vtedy, keď napadnutý akt má záväzné právne účinky, ktoré nepatria do zmluvného vzťahu medzi zmluvnými stranami a ktoré zahŕňajú výkon verejných právomocí zverených zmluvnej inštitúcii ako správneho orgánu (rozsudok z 9. septembra 2015, *Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirurgiko Kentro/Komisia*, C-506/13 P, EU:C:2015:562, bod 20).
- 89 Bolo teda rozhodnuté, že žaloba o neplatnosť je neprípustná, keď je podaná proti rozhodnutiu o vymáhaní alebo proti žiadosti o vyplatenie, ktoré súvisia s dohodou, ktorou sa Komisia zaväzuje voči žalobcovi a ktorých cieľom je vyplatenie pohľadávky, ktorá má svoj základ v ustanoveniach uvedenej dohody (pozri v tomto zmysle uznesenie zo 6. januára 2015, *S'tart a i./Komisia*, T-93/14, EU:T:2015:11, body 31 až 33).

- 90 Rozhodnutie, ktoré predstavuje exekučný titul v zmysle článku 299 ZFEÚ, je však napadnuteľným aktom v zmysle článku 263 ZFEÚ, pretože toto rozhodnutie patrí medzi rozhodnutia, na ktoré sa vzťahuje článok 288 ZFEÚ, ak ustanovenia Zmluvy o FEÚ nestanovujú iné. Dôvodnosť takéhoto rozhodnutia, ktoré predstavuje exekučný titul, možno teda napadnúť na súde rozhodujúcom o neplatnosti len na základe článku 263 ZFEÚ (uznesenie z 13. septembra 2011, CEVA/Komisia, T-224/09, neuverejnené, EU:T:2011:462, bod 59, a rozsudok z 27. septembra 2012, Applied Microengineering/Komisia, T-387/09, EU:T:2012:501, bod 38).
- 91 Všeobecný súd tiež konštatoval, že to tak je osobitne v prípade, keď rozhodnutie, ktoré predstavuje exekučný titul, bolo prijaté na účely vymáhania pohľadávky vzniknutej v dôsledku zmluvy uzavretej inštitúciou. Ak by totiž aj tento typ zmluvy výslovne umožňoval prijatie takýchto rozhodnutí, ich právna povaha nebude definovaná zmluvou alebo vnútroštátnym právom, ktoré sa na ňu uplatňuje, ale článkom 299 ZFEÚ. Toto posledné uvedené ustanovenie pritom nestanovuje odchylný právny režim pre rozhodnutia, ktoré predstavujú exekučný titul a ktoré boli prijaté na účely vymáhania zmluvnej pohľadávky (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. septembra 2012, Applied Microengineering/Komisia, T-387/09, EU:T:2012:501, bod 39). Vzhľadom na skutočnosť, že právne účinky rozhodnutia, ktoré predstavuje exekučný titul, majú svoj pôvod vo výkone právomocí verejnej moci, prijatie takéhoto rozhodnutia vyjadruje výkon právomocí verejnej moci Komisie. Okrem toho je nutné zdôrazniť, že akt, ktorý predstavuje exekučný titul v zmysle článku 299 prvého odseku ZFEÚ, prijatý Komisiou s konečnou platnosťou určuje jej vôľu pokračovať vo vymáhaní svojich pohľadávok (pozri v tomto zmysle uznesenie z 8. mája 2013, Talanton/Komisia, T-165/13 R, neuverejnené, EU:T:2013:235, bod 18).
- 92 V prejednávanej veci na to, aby bolo možné napadnuté rozhodnutie kvalifikovať ako čisto potvrdzujúce rozhodnutie, je najmä nutné, aby bolo možné skoršie akty prijaté Komisiou kvalifikovať ako rozhodnutia, ktoré možno napadnúť žalobou o neplatnosť (pozri body 84 a 85 vyššie). Navyše na to, aby bolo možné akty predchádzajúce napadnutému aktu kvalifikovať ako rozhodnutia, ktoré možno napadnúť žalobou o neplatnosť, je potrebné, aby mali záväzné právne účinky, ktoré nepatria do zmluvného vzťahu medzi zmluvnými stranami a ktoré zahŕňajú výkon verejných právomocí zverených zmluvnej inštitúcii ako správneho orgánu (pozri bod 88 vyššie).
- 93 Aktmi predchádzajúcimi napadnutému aktu sú v prípade projektu PlayMancer zamietnutie Komisie, vyjadrené v jej liste z 31. júla 2013, umožniť žalobkyni postupné splácanie jej dlhu počas siedmich rokov a implicitné zamietnutie Komisie predĺžiť žalobkyni lehotu na splatenie jej dlhu v nadväznosti na žiadosť žalobkyne z 2. júna 2014, v prípade projektu Mobiserv zamietnutie Komisie zo 6. marca 2013 predĺžiť žalobkyni lehotu na splatenie jej dlhu a v prípade projektu PowerUp zamietnutie Komisie z 19. augusta 2014 poskytnúť žalobkyni dodatočnú lehotu na splatenie jej dlhu.
- 94 Tieto rozhodnutia Komisie, ktorými zamietajú žalobkyni úpravu lehoty pri splácaní dlhu, však nemajú záväzné právne účinky, ktoré nepatria do zmluvných vzťahov zaväzujúcich Komisiu a žalobkyňu, pokiaľ ide o projekty PlayMancer, Mobiserv a PowerUp. Okrem toho tieto zamietnutia nie sú vyjadrením výkonu právomocí verejnej moci zverených Komisii ako správneho orgánu. Napokon nemožno tvrdiť, že došlo k oneskorenému podaniu žaloby o neplatnosť, pretože dotknuté zamietnutia spadajú do zmluvných vzťahov medzi Komisiou a žalobkyňou, a že na napadnutie zmluvných práv a záväzkov na súde Únie podľa článku 272 ZFEÚ sa nevzťahuje tá istá lehota na podanie žaloby.
- 95 Komisia preto nesprávne tvrdí, že žaloba žalobkyne je neprípustná z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie je potvrdzujúcim rozhodnutím z hľadiska predchádzajúcich zamietnutí Komisie poskytnúť žalobkyni výpomoc pri splácaní dlhu.

[omissis]

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (tretia komora)

rozhodol a vyhlásil:

- 1. Žaloba sa zamieta.**
- 2. Systema Teknolotzis AE – Efarmogon Ilektronikis kai Pliroforikis je povinná nahradiť trovy konania.**

Frimodt Nielsen

Kreuschitz

Póltorak

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 4. júla 2017.

Podpisy